

Áhítat – 2021. 01. 29.

Legyetek követőim, testvéreim, és azokra figyeljeteK, akik úgy élnek, ahogyan mi példát adtunk néktek. Mert sokan élnek másképpen: akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők a Krisztus keresztyének ellenségei. (Filippi 3:17-21)

Nem kis bátorság, önismeret és Krisztus-ismeret kell leírni ezt a felszólítást egy egész gyülekezetnek: **„Legyetek az én követőim!”** Még közelebb jutunk Pál szavainak az üzenetéhez, ha megtudjuk, hogy még pontosabban ez azt jelenti a részéről: **„Legyetek az én együttkövetőim!”** Azaz, ne egymástól leszakadozva, külön-külön szállingózzatok utánam, hanem közös akarattal, egyszerre, együtt.

Ismét a közösségi gondolat domborodik ki Pál szavaiból, mint szinte mindig, mindenütt. Mégpedig az, hogy a gyülekezet tagjai nem önmagukban, egymástól elszigetelt vagy elszigetelhető, egymástól független személyiségek, hanem egymáshoz tartozó, élő tagjai ugyanannak a testnek. Nem fordulhat elő, hogy egymástól eltérő, ellentétes hitbéli felfogásokat képviselnek, *„mint akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak...”* (Efézus 4:14) Nem többfelé húznak, hanem együtt szolgálnak a Krisztussal való közösségben. Együtt, és nem külön módon, magányosan; együtt, és nem egymás ellen, részekre, esetleg pártokra szakadozva.

Ne riadjunk meg attól, hogy itt a *Jézus* követése helyett Pál apostol a *saját* követésére szólítja fel a gyülekezetet. Isten kegyelméből vannak, és kell is, hogy legyenek, akik elöl járnak, és példaképek a hitben, akik után el lehet indulni, és akiknek a nyomában célhoz lehet érni Jézus Krisztusban. Lássuk meg: Pál nem a saját személyes élete másolására kéri a gyülekezetet. Nem azt mondja, hogy először legyenek zsidóvá, mint ő, lépjenek be a farizeusok közösségébe, mint ő, tanuljanak Gamálielel iskolájában, mint ő, térjenek meg a damaszkuszi út ugyanabban a kanyarulatában és ugyanúgy, mint ő, legyenek a pogányok apostolai, mint ő... Ez nem az ő követése, hanem utánzása, majmolása lenne. Hanem ismerjék fel és bánják meg bűneiket, mint ő, engedelmeskedjenek a megismert Jézus Krisztusnak, mint ő, *fussák meg a keresztyén élet versenypályáját, a hátuk mögött lévőket elfelejtve, az előttük lévőknél nekifeszülve, mint ő, harcolják meg a hit nemes harcát, végezzék el futásukat, és tartsák meg hitüket, majd nyerjék el az élet koronáját, mint ő.* Ez a követés tehát nem eseményeket hordoz magában, hanem céltudatos Krisztusra-nézést és Krisztus nyomában járást.

Pál ezzel a kéréssel kifejezetten **Krisztus** követésére szólítja fel a gyülekezetet, amelyben meri példának állítani önmagát. Úgy véljük, hogy ez már sok a saját személyiségünk helyes megítélésében? De vajon elég-e kevesebb? Amit erről Timótesusnak ír, egyetemes mérce a keresztyén ember példaadásának a dolgában: **„Légy példa a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban... mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatódait is!”** (1Timóteus 4:12-16)

Ébresszenek a szívünkben imádságot énekünk gondolatai:

*Jézus hív, bár zúg, morajlik Életünk vad tengere;
Halk hívása tisztán hallik: „Jer, kövess, ó jöjj ide!”*

*Vedd a példát Andrásról, ki Hallva hívó szótát,
Hálóját se vonzoló ki: Érte mindent elhagyott.*

*Jézus hív, hogy Őt imádjad, Megragad, hogy el ne ess,
Mert kísért öntelt világod: „Jöjj, engem jobban szeress!”*

*Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt:
Bús orcám Hozzá emelve Jézusban lelek vigaszt.*

*Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd tieddé szívemet,
Hadd lehessek engedelmes, Néked élő gyermeked!*